

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1396/2024
15.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Вукице Мидоровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди 2К. 146/23 од 17.04.2024. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1. 245/24 од 05.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Вукице Мидоровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди 2К. 146/23 од 17.04.2024. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1. 245/24 од 05.08.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди 2К. 146/23 од 17.04.2024. године, оглашени су кривим:

- окривљена ББ због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је осуђена на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, и

- окривљени АА због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и кривично дело увреда из члана 170. Кривичног законика, за које је осуђен на новчану казну у одређеном износу

од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року новчану казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка, како је то прецизно одређено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1. 245/24 од 05.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, а пресуда Основног суда у Кикинди 2К. 146/23 од 17.04.2024. године је потврђена.

Захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Вукица Мидоровић, формално против другостепене пресуде, с тим што из садржине самог захтева недвосмислено произилази да се поднетим захтевом заправо побијају обе правноснажне пресуде, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, побијану пресуду другостепеног суда преиначи и у односу на окривљене донесе одбијајућу пресуду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених наводи да је другостепени суд приликом доношења побијане пресуде занемарио чињеницу да је приватни тужилац тек дана 11.07.2023. године поднео приватну тужбу за догађај који се одиграо 21.08.2020. године, односно три године након предметног догађаја, с обзиром да је тек тада навео да се приватна тужба подноси за догађај који се десио 21.08.2020. године, а не за догађај од 16.08.2020. године који је означен у претходној приватној тужби. По наводима браниоца, у конкретном случају не ради се о исправци грешке у куцању већ о фактички новој приватној тужби поднетој три године од предметног догађаја, те је наступила застарелост кривичног гоњења. Оваквим наводима браниоца којима се указује да је суд покренуо поступак на основу приватне тужбе поднете по истеку рока предвиђеног у члану 65. став 2. ЗКП, фактички се указује на учињену повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Овакви наводи браниоца окривљеног по налажењу овог суда оцењени су као неосновани.

Наиме, из списка предмета произилази да је приватни тужилац поднео тужбу дана 22.09.2020. године, а изменио је дана 12.05.2022. године, с тим што је након

укидања првобитно донете првостепене пресуде Основног суда у Кикинди 2К. 268/20 од 16.05.2022. године, приватни тужилац доставио поднесак 11.07.2023. године у коме је навео да исправља приватну кривичну тужбу тако што исправља датум на 21.08.2020. године, с обзиром да је приликом писања приватне кривичне тужбе дошло до очигледне грешке у куцању, а који је Основни суд у Кикинди на главном претресу одржаном дана 03.11.2023. године доставио браниоцу и окривљенима. Имајући у виду да из списка предмета очигледно произилази да су два лекарска извештаја сачињена од стране лекара Опште болнице у Кикинди дана 21.08.2020. године, да је истог дана у пратњи полиције спроведен приватни тужилац у болницу ради прегледа, што је редовна процедура у ситуацијама када се сумња да је дошло до нечијег повређивања, то се не може узети као основан став браниоца изнет у захтеву да се ради о новој приватној тужби, те да је тиме учињена повреда одредби кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца у смислу члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, па су у овом делу наводи браниоца оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је у више наврата проверавао када је одржана седница већа пред другостепеним судом, те из вишебројног позивања писарнице и контролисања Либре утврдио је да током августа месеца овај предмет није већан пред другостепеним судом, и да је судија била на одмору до почетка септембра, па накнадним објављивањем да је пресуда донета 05.08.2024. године, а експедована 02.09.2024. године очигледно је реч о антидатираној одлуци како би се изманипулисало наступању застарелости кривичног гоњења, а којим наводима бранилац полемиче са чињеницама везаним за датум већања, те суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је у овом делу захтев за заштиту законитости одбачен као недозвољен.

У преосталом делу поднетог захтева бранилац указује да је доношењем другостепене пресуде повређено и ускраћено људско право и слобода окривљених зајамчена Уставом и Европским конвенцијама о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Међутим, када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се према одредби члана 484. ЗКП уз захтев мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајамчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић